

Enxarxats

DISTORSIONS

núm. 42

Carme Torras

ENXARXATS

Ed. Males Herbes
2017

Primera edició: maig 2017

© Carme Torras

© de la il·lustració de portada, Toni Benages Gallard

© Editorial Males Herbes S.C.P

Guilleries, 26, 1, 2

08012, Barcelona

www.editorialmalesherbes.com

ISBN: 978-84-945877-7-1

Dipòsit legal: B 9084-2017

Impressió: Book Print Digital, SA

Disseny i maquetació: Eduard Vila / www.eduvila.com

Correcció: Cristina Carbonell

Sota les sancions establertes per les lleis, queden rigorosament prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió a través d'Internet—i la distribució d'exemplars d'aquesta edició mitjançant lloguer o préstec públics.

*Vares venir fins on jo dormia
i em vas despertar;
i em vas convidar a tenir set,
una gran set per a la qual
et vas fer copa on jo la pogués beure.*

JOAN VINYOLI, *Llibre d'Amic*, 1977

*As a species, we have evolved to survive. And the way we do it
is by straining and straining and, at last, every few generations,
giving birth to genius. The one who invents the wheel.
And light. And flight. The one who builds a city, a nation,
an empire... Human beings are free except when humanity
needs them. Maybe humanity needs you. To do something.*

ORSON SCOTT CARD, *Ender's Game*, 1985

UN FLAIX

El pampallugueig a la pantalla de l'ordinador fa que en Marcel deixi de teclejar i obri tot seguit la finestra d'incidències a la zona Peu del Funicular. Noves imatges pujades per un filmador *freelance* han superat el filtre d'interès i, encara que potser es tracti d'un fals positiu i torni a pagar per no res, almenys aquest cop el text que les acompanya sembla prou treballat. Hi llegeix:

Periscopi urbà – sector (latitud 41° 24' 33.061" N, longitud 2° 6' 40.022" E) – divendres 7 d'abril de 2017, 6:23 pm

Com cada tarda, baixava esperitat la carretera de Vallvidrera quan, en sortir del revolt que dóna al mirador, m'ha sorprès veure-hi una solitària figura femenina retallada contra el cel. La companyia d'un vehicle hauria explicat prou la presència de la dona per resguardar-la de la meva atenció, però no n'hi havia cap. Afluixant la marxa, l'he observada amb deteniment

tot al llarg de la corba: recolzada a la barana i amb els cabells negres onejats per la brisa, semblava el mascaró de proa d'un vaixell varat en ple asfalt, a punt de conquerir la ciutat que s'estenia als seus peus. Un tremolor la sacsejava i es duia les mans al rostre com si volgués protegir-se de l'embat del mar. Quan el traçat de la carretera me li ha deixat veure la cara, ho he sabut del cert: plorava.

<Adjunts: vídeo d'aproximació, foto panoràmica, *close-up*>

«El que cal fer avui dia per vendre unes imatges», s'hauria exclamat en Marcel en condicions normals, i no hauria parat fins a trobar l'aplicació capaç de generar una descripció poètica com aquesta. Però ara mateix les curiositats tècniques li importen ben poc. La referència a una dona plorant l'ha neguitejat i, impacient, clica el *play*, però com que el començament del vídeo és molt anodí, prem de seguida el botó *fast-forward*. El filmador és tan poc professional que, quan el seu vehicle pren el revolt, la imatge va de l'asfalt als núvols i un altre cop a l'asfalt abans de tornar a enquadrar la figura humana. Està presa de tan lluny que gairebé no es distingeix ni que sigui una dona. Millor que aquest passerell es dediqui a la poesia perquè com a càmera no es guanyarà pas la vida. La foto panoràmica segueix la mateixa tònica: massa llunyana i amb una perspecti-

va gran angular en què la figura queda distorsionada i, a contrallum, retallada contra el cel.

En Marcel ja no espera gran cosa quan prem el *close-up* i el primer pla nítid i vibrant d'una dona que coneix prou bé el deixa petrificat a la cadira durant uns instants, per tot seguit agafar el mòbil i sortir disparat cap a la sala de control de càmeres que té just a sota del despatx.

LA TERANYINA HABITADA
febrer-març 2017

1

La Júlia puja l'escalinata de l'Escola d'Enginyeria i la immensa porta vidrada li retorna, reflectida, la seva pròpia imatge incrustada en el trànsit atapeït de la Diagonal a aquesta hora del matí. De l'interior de l'edifici se n'entreveu poca cosa: el sostre alt del vestíbul i, a una banda, la garita dels bidells custodiant l'entrada. «Un món a part», pensa. I somriu davant l'encert que l'efecte mirall resguardi aquest món de les mirades indiscretes de tants conductors aturats i vianants vagarosos. Els pocs que llegeixin el rètol de la façana deuen veure en aquest vell edifici tot un temple del coneixement. Si el veiessin amb els seus ulls i sabessin el que s'hi cou... Però el més probable és que ningú no

s'hi fixi, entretinguts com estan amb les últimes aplicacions instal·lades en els seus cotxes i mòbils. Un entramat de connexions invisible, subterrani, que deixa la superfície com una carcassa buida, per més atapeïda que estigui. No li estranya que busquin evadir-se de tanta grisor febril, ben diferent del relaxant campus de Brown, amb aquella estesa de verd a la primavera, i la blancor silenciosa de l'hivern. Enyora la pau i l'harmonia que s'hi respirava. Als antípodes d'aquesta universitat travessada per la principal artèria de la ciutat.

Mentre s'esmuny entre la jovenalla sorollosa del vestíbul i avança passadís enllà, barrina com podria aïllar-se de l'entorn i fer que el temps li condís com a l'altra banda de l'Atlàntic. Aquí tot són reunions i corredisses d'última hora per tapar uns forats que no hi serien si fessin la feina quan toca. Esclar que tampoc no es pot queixar que la interrompin gaire, concedeix mentre surt de l'ascensor i enfila el desangelat corredor del departament amb despatxos a banda i banda on, com d'habitud, no hi ha ni una ànima. Allà feien les reunions per videoconferència i es refugiaven als despatxos per treballar, mentre que aquí s'ha generalitzat el teletreball i vénen a l'Escola només a reunir-se o fer classe.

En passar per davant la porta del professor Albiol, també tancada, recorda com es va justificar assegurant-li que deixà de venir amb assiduitat el dia que, en

arribar al matí, va trobar un bloc de formigó assegut a la seva cadira. Literalment. Malgrat que de seguida es va confirmar que havia estat un accident per culpa del mal estat de l'edifici i que el bloc s'havia després fortuïtament del fals sostre, la primera impressió fou tan impactant que dubtava que mai pogués esborrar-se-li del tot. Sentí que l'estaven amenaçant, i les imatges de col·legues i alumnes que podien voler-li mal s'atropellaren dins del seu cap. Com en un bombardeig. Encara ara, cada cop que obre la porta, els ulls se li'n van de manera inconscient a la cadira, li confessà. Ell tenia un motiu per absentar-se, no com els altres. Fou l'únic dia que va mostrar-se una mica expansiu, i a la Júlia li sobtà que un home tan apocat la fes dipositària d'aquella confiança. Potser era una illa al departament, però conservava una certa dignitat. I havia volgut que ella ho sabés.

Així que entra al despatx, junt amb la il·luminació i l'aire condicionat, s'engega també la pantalla, i a la cantonada superior hi veu la icona de l'aranya, del mateix blau elèctric que el logo de la universitat, que torna a estar inflada. S'asseu sense ni tan sols treure's la jaqueta i clica la icona per obrir el desplegable:

Si estàs llegint això,

és perquè jo, l'ARANYA, així ho he volgut. Considera't afortunat/ada, ja que molts desitjarien rebre aquest escrit, però

els destinataris són pocs i encara menys els que aconseguixen accedir-hi. Tu hi has arribat i això et converteix en un dels candidats/es per a la missió que vull encomanar. Continua atent/a a la meva icona, que t'anirà dosificant el coneixement necessari amb un tempo òptim. «Òptim per a què, per a qui?», et preguntaràs. Doncs per a la universitat, la Glob i també per a tu, creu-me. Tot de cop no ho assimilaries. Deixa't conduir i no vulguis cremar etapes. De moment vés familiaritzant-te amb la informació de la carpeta DOCUMENTS_CLAU perquè estiguis en condicions d'actuar quan toqui. No abans, entesos? I, sobretot, confidencialitat absoluta. Altrament seràs descartat/ada.

S'enretira una mica de la pantalla i mira a banda i banda per si algun alumne desvagat o becari tafaner pogués estar-la espiant. La porta del despatx és oberta, tot i que ningú gosaria entrar-hi sense trucar i el silenci és total, però estava tan absorta que s'ha endut un ensurt.

S'alça i tanca la porta.